

עפ"ת 74026/01/23 - פואד אבו מוסא נגד מדינת ישראל - פרקליטות מחוז דרום (פלילי)

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 74026-01-23 אבו מוסא נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת גילת שלו
המבקש:	פואד אבו מוסא
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז דרום (פלילי)

החלטה

המבקש הורשע על פי הודאתו בבית המשפט לתעבורה באשדוד בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, וביום 4.7.22 נדון לעונשים הבאים: פסילה בפועל בת 11 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס בסך 300 ₪.

ביום 30.1.23 הגיש המבקש בקשה להארכת המועד לערער, בטענה שלא הגיש ערעור בתוך 45 יום, מאחר שלא ידע **"על האופציה הזו"**. לדבריו, מרצה את הפסילה שנגזרה עליו מזה כשבעה חודשים, והמשך הפסילה מכביד עליו מאד, מאחר שעבודתו תלויה בנהיגה, ומאז הפסילה הוא מובטל; הוא המפרנס היחיד במשפחה, אב ל-16 ילדים; מקור הפרנסה היחיד שלו כיום הוא קצבת ילדים וסיוע מבני משפחה; אשתו עברה אירוע מוחי בשנת 2015 ומצבה הנפשי הוחמר, בנו הקטן סובל מבעיה רפואית מילדותו, ושניהם זקוקים לו על מנת להתנייד, כאשר הוא היחיד במשפחה שאמור להסיע את בני המשפחה. על כן, עתר להארכת המועד לערער כדי שיוכל לבקש את קיצור תקופת הפסילה.

המשיבה מתנגדת לבקשה. ב"כ המשיבה ציין בתגובתו, כי המבקש היה מיוצג בבית המשפט קמא וחזקה כי באת כוחו הסבירה לו את זכויותיו; כי הוא נכח במעמד גזר הדין, אז בית המשפט הבהיר לו בצורה ברורה את זכותו להגיש ערעור תוך 45 יום; וכי בבקשה לא הובא נימוק ממשי לאי הגשת הערעור במועד. זאת ועוד, נטען כי אין בטענות המבקש המכוונות לקיצור תקופת הפסילה כדי להעיד על עיוות דין שנגרם לו או כדי להצדיק את השיהוי הרב בהגשת הבקשה; וכי כל הנסיבות האישיות שפורטו בבקשה נלקחו בחשבון ע"י בית המשפט קמא בגזירת העונש, כך שסיכויי הערעור אינם גבוהים.

על פי החוק, המערער רשאי להגיש ערעור בתוך 45 יום מיום מתן גזר הדין, דהיינו עד ליום 18.8.22, ומאחר שמועד זה נופל בפגרת בתי המשפט, היה עליו להגיש את הערעור עם תחילת שנת המשפט ביום 6.9.22. מכאן שהבקשה להארכת מועד הוגשה בשיהוי של כחמישה חודשים.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור לפי סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח עמוד 1

משולב], התשמ"ב-1982, להציג קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" לשיהוי בהגשת הבקשה. במסגרת זו על בית המשפט לשקול, בין היתר, את משך השיהוי, וככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים האחרים הנוטים לדחיית הבקשה, ויהא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקים לשיהוי, והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחסם האפשרות לערעור; וכן את עקרון סופיות הדיון ואת עקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 נגד נ' מדינת ישראל (25.7.06), ובש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09)). מעיון בפסיקה עולה למשל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.13)); או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשדובר בשיהוי של כחמישה שבועות (בש"פ 6125/09 רבין הנ"ל).

בענייננו, לא ניתן הסבר מניח את הדעת לשיהוי הרב שחל בהגשת הבקשה, כשבעה חודשים מיום מתן גזר הדין, וכמעט חמישה חודשים מתום המועד להגשת ערעור. טענתו של המבקש כי לא ידע על זכותו להגיש ערעור בתוך 45 יום, אינה יכולה להצדיק את השיהוי; על אחת כמה וכמה כאשר המבקש היה מיוצג בבית המשפט קמא, נכח בעצמו בעת מתן גזר הדין ואף נשא דברים לעונש, כאשר בסוף גזר הדין ציין בית המשפט מפורשות, כי יש לו זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 יום.

זאת ועוד, לא מצאתי כי למבקש ייגרם עיוות דין כתוצאה מדחיית הבקשה, ואף ניתן לומר כי סיכויי הלכאוריים של הערעור אינם גבוהים. כל טענותיו של המבקש מתייחסות למשך הפסילה שהוטלה עליו, ולהכבדה הרבה לה גורם עונש הפסילה בשל נסיבותיו האישיות; ואולם, כל הנסיבות האישיות שפירט המבקש בבקשתו נטענו גם בפני בית המשפט קמא והובאו בחשבון במסגרת העונש שהוטל עליו. בסיכומי של דבר, נוכח חומרת העבירה בה הורשע המבקש, ובהתחשב בעברו התעבורתי והפלילי, העונש שהוטל עליו אינו חמור כלל, וניתן לומר כי בית המשפט התחשב מאד במכלול נסיבותיו האישיות.

יתרה מכך, ביום 31.3.22, בעת שהמבקש כאמור היה מיוצג, הציגו ב"כ הצדדים לבית המשפט הסדר טיעון במסגרתו עתרו להטיל על המבקש 16 חודשי פסילה בפועל; פסילה על תנאי, מאסר על תנאי, התחייבות להמנע מעבירה ו-200 שעות של"צ. למרות האמור, התברר מאוחר יותר כי המבקש אינו מתאים לביצוע של"צ מסיבות רפואיות, ובנסיבות אלו הצדדים טענו לעונש באופן חופשי, כאשר המדינה עתרה אף להטיל עונש מאסר בפועל. למרות האמור, בסופו של דבר בית המשפט קמא הטיל על המבקש עונש קל יותר, בכל רכיבי הענישה לרבות בעונש הפסילה בפועל, מאלו שהוסכמו בין הצדדים במסגרת ההסדר המקורי, זאת למרות שרכיב השל"צ, שהיה רכיב מרכזי בהסדר הטיעון, ירד מן הפרק.

לאור כל האמור, אינני מתירה הגשת הערעור בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג שבט
תשפ"ג, 14 פברואר
2023, בהעדר
הצדדים.
גילת שלו, שופטת